

Cánh sen hồng vừa nở trong tâm....

Cư sĩ Liên Hoa

*Cánh sen hồng thon đẹp
Đôi tay nở nhẹ nhàng
diện kiến trời vô lượng
cho đời đón vạn hoa*

*trăm năm, tình vừa thở
nhành dương mở ngàn khơi
từ tâm ta tìm lại
bóng dáng thưở năm nào*

*ngàn trùng, ta dệt mộng
thoảng qua, đêm ngày thức
sao đời không độ lượng
tay trần nắm tay sen*

*một đời, ta từ biệt
gió cát về nơi đâu
chim bay từ vạn cổ
quê hương vẫn tìm về....*

Phoenix, Arizona nổi tiếng là ít mưa, một năm chỉ vón vện có vài cơn mưa nhỏ làm quà cho thiên hạ vui mừng, vì đây là xứ sở của vùng sa mạc. Nhưng, hôm nay, nhằm những ngày tôi bay qua thăm gia đình người bạn, vào những ngày đầu của tháng tư...mưa lại đổ xuống thật nhiều, làm cho dự tính của chuyến đi xa hơi trở ngại. Người ta hay nói là mưa làm e ngại để ra đường hoặc mưa hay giữ chân khách, nhưng lại sai trong trường hợp này, vì ai cũng muốn bước chân đi, ra đường.

- Anh có sợ đi ra ngoài khi trời mưa hay không?
- Không, chắc chắn là không rồi, vì thời gian tôi ở đây quá ít, có mấy ngày à, nên anh chị đưa đi đâu cũng được, mà không đi đâu thì cũng xong, nhưng hơi

ổng phí..Chỉ ngại là phía anh chị thôi, vì phải lái xe đi xa. (Nói xong, mình cũng cảm thấy ngại ngùng vì được tiếng là nhớ bạn nên đi thăm, vậy mà còn đòi phải được đưa đi chơi xa).

Nhưng rồi, dù trời mưa không nặng hột, như mưa rào, dai dẳng muốn trêu người mọi người, dù vậy, ai nấy đều lên xe để khởi hành. Chuyển xe tưởng đâu nhiều người, nhưng lại vồn vện có ba người, trong cuộc hành trình, không phải để đi về bên kia thế giới, nhưng là du lịch, vãng cảnh. Thức ăn, nước uống đã cụ bị đầy đủ, gồm luôn cả nhiều thứ linh kinh khác cho chuyến đi mấy giờ đồng hồ, như vậy là quá an tâm rồi.

Thỉnh thoảng mưa ngừng rơi, nhưng gió lại nhiều, trời âm u. Buổi sáng mà như là hoàng hôn đang kéo về. Chiếc xe cũng chiều lòng những người có mặt, trườn mình lướt mưa gió.

*Gió có qua đây,
người dẫn thân sương khói
mảnh áo phong trần
kiếp lạnh đã bao lâu
có gì đâu em
đường đi vẫn từng bước
vàng trán có nhăn
tóc có điểm tuyết màu
tâm vẫn còn đó
dù sóng đời cay nghiệt
vẫn ngày hai buổi
đếm mảnh tâm son trẻ
cảm đến tình người
nên lòng vẫn chưa an
nước mắt trẻ cô
mẹ già lòng nức nở
cô gái bên đường
ôm mặt khóc tuổi xuân
ôi dòng oan nghiệt
niềm đau vò thân mọn
bác xích lô già
dừng bến ở lề đường
khách còn vắng bóng
chén cơm chiều khô lạnh
cửa nhà sụp đổ
bão cạn tình cạn nghĩa
đời đi về đâu
bao nỗi kiếp nhọc nhằn
có gì đâu em
trăm ngàn lời không đủ
nhìn cảnh cuộc đời
nên lòng vẫn chưa an
dò dẫm bước chân
em, ta đồng cùng bước*

*đôi tay bé nhỏ
dù sẻ chia chưa trọn
vẫn còn tấm lòng
mở rộng đến bao la...*

Lộ trình đến nơi chốn đó, dự trù cũng phải mất hơn ba giờ lái xe, nên thời gian trên xe cần phải có không khí hơi vui nhộn cho đỡ chán. Cái cảm giác yên lặng trong xe được phá tan bởi những câu chuyện trên đường đi, vừa đạo vừa đời, đủ thứ là chuyện được lôi ra từ trong ký ức của thuở nào đến giờ, chuyện thiên hạ sự, thỉnh thoảng thêm vài chuyện tiểu lâm để vui và cho có nụ cười. Vì cùng là người con Phật, nên biết bao là chuyện để bàn, kể kể...

Là người ít biết nói chuyện, lại không có khiếu hoạt bác, nên tôi nói ra điều gì, dù cố chọc cho ai đó cười qua câu chuyện vừa kể, nhưng lại không có ai cười vì có lẽ câu chuyện bị lãng xẹt, nên nhiều khi kể xong, tưởng hay lắm, rồi cũng chỉ tự mình cười, như vậy, thành ra tôi kiêm cả hai vai: thính giả và đạo diễn hề, cũng thú vị..

Nhưng, thông thường trên đường đi, vì ngồi ghế trước, cạnh bên người lái xe, nên tôi đành phải hay nói hoặc khơi chuyện vừa đỡ tẻ nhạt, vừa cho người lái xe khỏi buồn ngủ. Thỉnh thoảng ngâm vài câu thơ không vần, không điệu ... chán mớ đời của mình, rồi cũng còn cất giọng ca- một giọng hát mà nếu thính giả vừa chợt nghe, đã muốn xiu...

- Anh chị đừng nản, đừng buồn, tôi sẽ kể chuyện tình của tôi thời còn là sinh viên nha, một tình sử đầy lãng mạn.

- À, đó mới là hấp dẫn, tụi tôi muốn nghe lắm, muốn biết cái bí mật của anh...

Đó, vừa nói muốn kể lại chuyện tình sử "love story", thì không khí trong xe đã khác rồi, vui nhộn hơn. Bởi chữ "Tình" vẫn luôn luôn có sự hấp dẫn và theo người ta nói, là đề tài muôn thuở của loài người mà...?

Nói cho vui vui thôi, tưởng là chỉ để chọc cười, ai dè hai vợ chồng người bạn tưởng tôi sẽ kể thiệt, nên lắng tai nghe, vậy mới là khổ thân cho tôi...Bụng làm thì dạ chịu, tôi tự làm hại mình rồi, vì biết làm sao để lấy đầu ra câu chuyện tình thực sự của tôi để kể bây giờ, vì mình chưa bao giờ có tình yêu mà. Ví như nếu mà sáng tạo được ra câu chuyện đặc biệt, có lý một chút (make-up a story) thì mình lại càng mù tịt luôn, do không có khiếu này.

Là một người không được đẹp trai (nói để an ủi một chút, chứ nói đúng ra là người xấu trai), ăn nói vô duyên, lợm thợm, gặp ai mà muốn trình bày một câu chuyện thôi, cũng đã ấp a ấp úp, run rẩy, nói không ra lời, huống chi trước một người con gái nào đó. Tội nghiệp quá.

Tôi cũng có niềm mơ ước chứ, dết mộng chứ, nhất là khi thấy các người bạn cùng trang lứa, cùng lớp với mình, sau những giờ vui đầu học là dung dăng.. đưa bạn gái đi chơi, ăn kem, uống dừa tươi, ngồi nhìn nhau cả hàng đồng giờ không chớp mắt, như đang tìm kiếm bụi bay bám trên mái tóc hoặc là gì đó ..? (*chắc chắn là không sợ bị cận thị rồi*).

Có lẽ, không ai trong lúc tình tự như vậy lại có hồn thơ lai láng, vội cảm hứng sáng tác vài câu thơ cho ra vẻ lãng mạn, có xúc cảm để ca tụng cho người ngồi trước mặt mình, như là ...

*"Có phải mây mờ trong mắt em.
Để tôi lấy thuốc nhỏ cho em..."*

đã không có thơ mộng gì hết, mà còn như có ý mong muốn cho người kia bị đau mắt, nên e sợ rằng sẽ bị..... Họ còn đưa nhau đi xem ciné nữa... làm trong lòng tôi dâng lên nỗi buồn tê tái, cũng có sự ganh ganh tức tức, ví như ai đó lâm vào hoàn cảnh như tôi, chắc cũng không tránh khỏi có tủi tủi hờn hờn...nhưng biết tìm đâu ra bây giờ, vì tình yêu mà ..

*nhiều khi dột mộng, viết thư
ngập ngừng muốn gửi cho người chưa quen
sợ rằng người nhận, vô tình
ta e mình lại ngậm ngùi, tủi thân...*

và xin...,

*đừng nhìn tôi, sợ rằng tôi run rẩy
sợ tim tôi bỗng hốt hoảng đợi chờ
sợ mặt tôi cóng lạnh buổi trưa hè
sợ mưa gió quên rằng tôi yếu đuối
sợ rằng tôi quên cả mốc thời gian
sợ rằng tôi quên cả lối đi về
sợ đánh mất cả bầu trời thơ mộng*

Cho nên, như ai nấy đều biết, do vì sợ nhiều thứ linh tinh, nên tình yêu trai gái trong thời sinh viên của tôi không có, đành sống khép kín mình lại trong be bờ của tâm, lấy đó làm niềm an ủi, niềm vui, tập nhìn rộng ra đến nhiều người bất hạnh khác.. để chạy trốn cho cuộc tình chưa hoặc không có của mình, và để thấy rằng đời mình có lý và ý nghĩa hơn.

*mẹ còm cõi, ốm o trong giá lạnh
áo bà ba không đủ để che thân
biết bao năm, khóc hận suốt cả đời
ôi đất mẹ, tiếng mưa hay nước mắt*

*từng hàng cây già, xác xơ hiu quạnh
mặt đất cày, máu đỏ, hố bom sâu
hãy cùng tôi đi khắp nẻo quê nhà
nghe thấm lạnh một trời hoang tuổi trẻ..*

May quá, đang miên man với ý nghĩ vì sự bế tắc của mình, chưa biết trả lời cho Thì thành phố Sedona đã xuất hiện, nằm trên độ cao khoảng trên 4400 feet của sa mạc Arizona. Dân số khoảng 20 ngàn cư dân, nhưng vì có nhiều cảnh trí, môi trường trong lành và nhiều nơi chốn để đi thăm viếng, nên đã được tờ báo US Weekend bầu cho là một nơi đẹp nhất của nước Mỹ.

Đậu xe bên lề đường, trước tiệm tạp hoá, chúng tôi bước ra khỏi xe để chụp vài tấm hình. Xuyên qua màn mưa, xa xa là những ngọn núi nằm tay nhau nối dài, cao thấp, gánh nặng trên đỉnh núi là những đám mây bông

bệnh, có chỗ mây phủ hoàn toàn ngọn núi. Cảnh đẹp quá, như một nơi chốn thần tiên nào đó, lòng tôi thật vui, cảm ơn vợ chồng người bạn đã đưa tôi đến đây.

Chiếc xe chạy đảo vòng quanh thành phố, dù là ngoài trời đang còn mưa, nhưng dòng người vẫn tấp nập đi.

- Mình đi bộ được không anh chị? - Được chứ, đâu có gì cản trở tụi này. Đạp xe vào chỗ parking, chúng tôi bước ra khỏi xe. - Anh chị cần đem theo dù để che mưa không, tôi thấy có vài cây dù để trong xe. - Không, mình đi như thế này sẽ hay hơn. - Được thôi, chỉ sợ bị cảm lạnh, chứ được đi dưới mưa, lòng cảm khoái wá xá wà xa.

Chiếc áo khoác của tôi thấm ướt dưới làn mưa nhẹ, cũng vẫn đi, vẫn bước. Vài cơn gió thoảng qua, hơi lành lạnh. Ôi, cái cảm giác này sao kỳ diệu quá, những hạt mưa vui đùa trên tóc tôi, tóc của hai vợ chồng người bạn, tung tăng trên thân mình, nhảy nhót trên mặt đất, chạy đuổi nhau...Mưa đã qua hồn ai trên bước đường phiêu bạt, mưa đã than thở cùng ai khi bốn mùa thay đổi. Mưa là ai trên cuộc nhân sinh, vóc lên từng hạt mưa, lời thì thầm gió thổi, những bịn rịn, những âu lo, những chia tay, những hạnh phúc, những sum họp, lia tan, những phiền muộn, có ai đã bao lần nhìn mưa trong tâm cảm đau, khổ, có ai đã mân mê nụ cười của mưa để thấy những hư ảo của cuộc đời.

Mưa đó, mưa chạy bằng ngàn sương gió, mưa đổ dồn trên mắt tôi, trên những bước chân trần. Anh chạy qua đời, em có lần từng bước trong phong trần, ai thương ai ghét, ai giận ai hờn, ai thù ai oán, ai thấm nhuần giáo pháp của đức Phật để mở rộng lòng thương, ai đi theo dấu chân từ bi để thấy đời là những dòng suối có muôn hình vạn trạng, có ảo ảnh, có như thật, có vị tha, có giải thoát, có suối mây băng qua vùng ảo giác, để rồi chậm rãi, đi lại từng bước chân theo hơi thở... tôi hít hơi thở trong mưa, như xoá tan bao nhiêu là phiền muộn của ngày qua, những bước chân con người đi tìm hạnh phúc trong những vong thân.

Sao mưa lại len lỏi trong từng số thịt, thấm vào trong trái tim ưu phiền làm lạnh, buốt giá, làm tăng cảm giác của cái khổ của con người. Mưa thổi hồn vào mắt làm mắt cay cay, tôi chưa khóc mà mắt đã cay, vì mưa tràn ngập, mưa ràn rụa trên mặt hay bụi đã bay vào mắt. Như vậy là theo dòng đời, tôi đã dẫn thân mình trong mưa một cách nhẹ nhàng, thanh thoát để cảm nhận cơn mưa như những gì là chân thật của cuộc đời, để rồi một nụ cười nở nhẹ.

Mỗi người cảm nhận mưa tùy theo hoàn cảnh, tâm tình, nguyện vọng. Bác nông dân mong mưa thuận gió hoà để ruộng nương xanh tốt; nơi hạn cần mưa để có nguồn nước ngọt thấm đất thấm da; người thi sĩ nhìn mưa để khơi nguồn cảm hứng; nhà hoá học thấy mưa có nước, có oxy có hydro, có chất thủy giúp ích con người; còn các nơi có sóng to gió lớn, thì con người mong đừng mưa để cơn gió lạnh, cơn mưa đời tan dần...

Giáo Pháp của đức Phật được ví như cơn mưa tràn lan, tưới đều trên mặt đất, chứa trong mình của từng hạt mưa là lòng bi mở rộng, ban vui cứu khổ, là ánh sáng của tuệ giác nhìn rõ nguồn cơn chân vọng, là dũng lực đem tâm nguyện đi vào đời làm nhiều ích cho con người, là dòng nước thanh lương, là những lương dược có thể chuyển hoá khổ đau của con người và tùy theo căn cơ, trình độ, cao thấp mà thấm nhuần, hấp thụ.

Chúng ta, mọi người ai nấy, như riêng tôi, cũng đã từng đau khổ, từng hụt hẫng trên đường đời, từng thấy tâm mình có nhiều vấn nạn và cũng từng muốn gục ngã trên bến bờ sinh tử. Giọt mưa Pháp của đức Phật đã rơi trên môi trên mắt, trong tâm tôi làm tỉnh thức, khơi sống dậy cả phương trời tánh thể, nhận thấy trong con người trần tục này có cái gì đó không sinh không diệt, dù là trong cuộc sống thường tình, dù trong cơ thể thô cần hay đẹp đẽ, hay trong tâm tình vô thường ảo hoá, biến chuyển.

*Có bao giờ em hỏi
màu mắt năm xưa vẫn còn bên em
hay bụi thời gian xoá nhoà bến vắng
sao lại dừng chân
trên vụn nẻo đường, mây vẫn mù sương
chỉ một giọt trắng
hãy mở ra, để trắng là ngàn tuổi
ánh sáng nhiệm màu,
chỉ là hạt vi trần
chỉ là giọt mưa
hãy làm mưa vỡ vụn
tròn lòng thủy tinh
trong lăng kính trời Đế Thích
trải dài trong từng số tâm
mỗi vọng niệm là bước đường về
thấy đời rỗng không,
em là thế đó, phải không ...
trời vẫn xanh, gió vẫn thoáng qua
tiếng gió cười mềm
nụ cười tươi ngọt
uống tận nguồn cơn
nắm bắt từng sương khói,
chảy từng giọt cam lồ
em không trở về khai phá
bỏ quên lối nhỏ ngày xưa
lấy ưu phiền ngày tháng,
lấy vọng niệm năm nào
nuôi dưỡng tâm trẻ thơ
tiếng bập bẹ lời thương
thì tâm bồ đề có trụ hay không?....*

Trong Kinh Pháp Cú nói rằng “*Như từ đồng hoa có thể làm nên nhiều tràng hoa, từ nơi thân người có thể tạo nên nhiều việc thiện*” (Phẩm Hoa, số 53). Đi tận cùng của đau khổ, bất hạnh, người trí sẽ thấy được ánh sáng của từ lực do chư Phật rải đầy, như người vừa rời bỏ thân xác (*thân trung ấm*), vắng sáng quang minh của đức Phật luôn xuất hiện, đến trước, toả sáng để tiếp dẫn, đưa đường đi về tự tâm, vào cảnh giới an lạc.

Đi về đâu, tìm nơi đâu, tìm đến với một đức Phật là “*Phật giả Phật đà chi tinh sư*”, là một vị Đại Tỉnh Thức, một nhân vật lịch sử hay lắng nghe lời chân thật của đức Phật chỉ con đường trở về với chính mình, một vị Phật của

tự tâm. Chúng ta thường cảm thấy lạ lùng vô cùng với đạo Phật, một tôn giáo mà con người quá khứ, con người thời nay cũng như trong tương lai cầu cứu đến vì nơi đó có đủ mọi phương dược điều trị tất cả những nhức nhối, đau buồn do các vết thương của tâm... trong sự băng hoại của tư tưởng, đạo đức, niềm tin, bởi biết bao là vẩn nạn của con người và do con người tạo ra.

Đức Phật là một nhà giáo dục lớn, phá vỡ thần quyền, phá bỏ giai cấp, phá bỏ bất bình đẳng, Ngài không có ban bố, không thưởng phạt, không giải thoát cho con người, dù tấm lòng của Ngài là nguyện lớn cứu khổ muôn loài và có đầy đủ bi trí... nhưng, mà Ngài chỉ bày con đường đi về, khai phá, thể nhập vào đức Phật của chính mình, vì sự đau khổ, nội kết, vô minh, tham sân si, phiền não v.v... là của chính mỗi người, mỗi hữu tình... đã làm che mờ tánh Phật.

Cho nên, chỉ khi nào con người nhận thức, thấu rõ được lời dạy của Ngài và xác tín rằng mình có khả năng thành Phật, là vị Phật sẽ thành, thì điều đó là một sự chuyển hoá vô cùng to lớn, sống với trí tuệ, tánh giác của chính mình.

Mưa vẫn rơi, rơi đều như cuộc đời của mỗi người trôi lăn theo dòng sanh tử, chuyển mình biến hoá theo nghiệp lực. Đôi vai thấm lạnh, đường đi còn dài, đời sống không biết dài ngắn, nhưng tánh thường trụ vẫn tràn lan, không ngăn mé.

Theo bước chân Thiện Tài Đồng tử đi qua những 53 cõi đời, trực nhận lời tâm tình của Ngài Văn Thù (Manjsuri), vẫn là bước đi tìm về trong hiện tại, trở về với vô ngôn để nhân lên thành những hạnh nguyện Phổ Hiền.

Chúng ta- *mỗi người hành giả*, mỗi con người đều sống để đi trên bước đường đi, thức giấc trong tiếng khóc chào đời cũng đã ghi dấu ngày giờ bước đi để trở về, *đi để về hay về để đi*. Có người trở về sau cuộc rong chơi trăm năm với sóng gió trầm luân, để rồi thay hình đổi dạng trong những hình thái sai biệt do tâm tưởng, do lực của nghiệp đã tạo ra trong cuộc nhân sinh. Có người trở về để an nhiên tự tại, thọ hưởng niềm an lạc của tự tánh, nhưng cũng có người trở về để đem nguyên lớn vào đời... nuôi dưỡng lớn tánh Phật bằng những hành trạng trong hạnh an lạc.

Phải nhìn thấu được tâm, sống với tâm, ngủ trong tâm, mỉm cười cùng tâm, hơi thở cùng tâm trường dưỡng tâm với hạnh nguyện "*nhất giả lễ kính chư Phật*" (một là lễ kính các đức Phật). Đức Phật chưa bao giờ đòi hỏi tín đồ tôn kính Ngài như vị Thần linh để cầu ban ân, ban phước, ban lộc v..., nhưng Ngài chỉ cho mọi người tự xác tín mình có tánh Phật và cần cung kính là cung kính đức Phật của tự tâm, đó là cách sống và báo ân Phật trọn vẹn nhất.

Khi chúng ta ý thức được mình có tánh Phật, cũng có nghĩa chúng ta đã và đang trở về nhà Như Lai, dù đang sống trong cuộc đời ác trước diên đảo này.

Nhà Như Lai là nhà của bốn tâm, nơi có đầy đủ muôn hạnh lành, muôn đức... người hành giả sống trong Hành Xứ, nơi mảnh đất nhẵn nhụi, vô úy, nhu hoà, không tranh chấp, nhìn rõ thực tướng của mọi sự vật rỗng không, tạo thành hành trạng Thân Cận Xứ, sống với hạnh lành, Hạnh An Lạc- gần gũi các bậc có Nguyên Lớn, bậc Thiện Tri Thức, đem từ tâm, trí tuệ.. dẫn thân vào đời làm lợi ích cho con người, (Phát Tâm Đại Bi), tránh thấy lỗi người, vượt qua những vọng tưởng ràng buộc trong những vẩn nạn đến từ tham sân si, chấp trước...

Chúng ta thấy rằng đạo Phật không có sự ngăn cách giữa Bi Trí và Nguyện, ba phạm trù này thoát sanh từ sự hành trì, tu tập và thể nhập vào tánh Phật. Trí để nhìn rõ được thực tướng của các Pháp, thấy năm uẩn đều không, nên sanh lòng Từ Bi, nhưng Từ Bi không phải là lời nói suông, không phải chỉ là một trạng thái an ổn, dễ dãi của Tâm, nhưng là một hành động, một nguyện lực đi vào đời làm lợi ích con người.

Trong Mật giáo, ba phạm trù trên càng rõ nét, vì Mật giáo quan niệm vũ trụ này như một Đàn Pháp*, nơi có cả sum la vạn tượng, nhưng được cấu thành bởi tâm "*nhất thiết duy tâm tạo*".

Trong cuộc sống hiện tại, với nền kỹ thuật cao, khoa học kỹ thuật đóng góp rất nhiều cho đời sống con người qua biết bao nhiêu tiện nghi trong sinh hoạt hàng ngày, nhưng đồng thời cũng tạo ra bao nhiêu là vấn nạn cho con người mà ai nấy đều cảm thấy, hiểu được và bị chi phối. Tất cả những tiện nghi dù là tinh thần hay vật chất, theo Mật giáo đều là pháp thần thông, và thần thông đúng nghĩa là giúp cho đời sống nhân sinh được cải thiện theo tinh thần hướng thiện, nâng cao tâm thức, sống chan hoà trong hạnh lành, cảm thông với cuộc đời, với con người và tạo thành cuộc sống an bình và hạnh phúc, văn hoá, văn minh đẹp ... như là một "phương tiện thiện xảo" hay như "thần thông du hí" do tâm tạo ra.

Nhưng khi tâm còn bị chấp trước, bám vào thần thông đó sẽ sanh ra các phiền trược, khổ đau bất hạnh khác cho mình và cho người, vì sự nô lệ của tâm thức trước đối tượng, trước các pháp. Cho nên, cần có nguyện lực, trí tuệ và tâm từ để giải quyết vấn nạn này và phương pháp giải quyết ổn thoả nhất, hữu hiệu nhất vẫn là Văn (nghe) Tư (Suy Tư) Tu (Thực hành). Bỏ ba pháp môn này, thì tất cả việc làm, hành động hay dù bất cứ gì, cũng đều là sự rong chơi trong chữ nghĩa, ngôn từ vì chúng ta chưa thực sự chứng được "du hí thần thông", vì thiếu tu, thiếu thực hành, thiếu quán chiếu, cho nên, chúng ta không thể vững tâm, vô úy và không có tâm bồ đề trước những tám ngọn gió: thành bại, vinh nhục, được mất

Ba phạm trù trên cũng là Đàn Tam Giác gồm có ba cạnh sắc bén như thanh gươm trí tuệ chặt đứt phiền não, những chấp trước của tâm, cũng là biểu tượng của ngọn lửa trí tuệ đốt tan những vọng trần., làm hiển lộ con người chân thật, nhân bản đúng nghĩa....

Thưa bạn, miền man trong cuộc du lịch viếng cảnh tại thành phố Sedona, trước các cảnh thiên nhiên thật đẹp, nên thơ, trữ tình chung quanh và từ nơi chốn đó, tôi chợt nhận thấy được từ tâm của đức Phật Vairocana (Tỳ lô giá na) đã ban rải đều khắp vũ trụ, chỉ khi con người muốn tìm cho mình một cuộc sống có giá trị, có an lạc, có hạnh phúc, đi song song và mở rộng lòng chia sẻ đến tha nhân, sẽ cảm nhận được đầy đủ năng lực này.

Cảnh thiên nhiên cũng làm cho chúng ta nhìn lại đời mình qua bao nhiêu là sóng gió, chôn chân, giữ tâm trong những cảnh đời vọng nghiệp, nơi hoạt náo, nơi làm vong thân của chính bản tâm mình.

Cảnh rừng núi, mây ngàn, gió thoảng ... cũng làm cho chúng ta tìm lại tâm mình sau những năm dài miệt mài chạy theo ảo vọng, bám theo những hoang vu của hỉ nộ ái ố, dẫm mình qua những gập ghềnh của tâm động, quên đi cõi riêng trong ốc đảo của tâm, quên đi tiếng lòng của tự tánh, của diệu âm chân chất, của ngôn ngữ thường tình nhưng là mật ngữ, làm bùng vỡ tâm, là chân ngôn vượt thẳng đưa tâm thoát qua khỏi những bến bờ mê

vọng, thấy được bầu trời mở rộng bao la, cảm nhận được bước chân của đức Bồ tát Quan Âm đi song song bên cạnh và trong tâm của mình, theo tinh thần của Phổ Môn.

“ ta thường bảo với tâm ngày đó.
Ôm Phổ Môn vào cõi sắc không...”.

Tiếng thơ đó thể nhập theo lời Kinh Phổ Môn trong sáng như dòng sữa cam lồ, tưới mát tâm, làm tâm trưởng thành, sống vững, sống với con người với tình thương chân chất, hoà bình, vì cánh cửa ngăn cách lẫn nhau, giữa người, giữa con người với nhau không còn có mặt khi được đối xử với nhau bằng tấm lòng, vì nếu không có tấm lòng chia sẻ, chân thành, thì các hạnh lành khó lòng trưởng nở...

Những ngày cuối năm Dương lịch, mọi người trên thế giới đều chung vui chào đón một năm mới với lời ước nguyện được sống đầy đủ tinh thần lẫn vật chất, sống với tâm an vui và hạnh phúc, sống với tâm tình chia sẻ chân thật để cho cuộc sống trên trần gian này đều được thấm nhuần mưa pháp nhân bản, từ bi, trí tuệ và nguyện lực. Xin được chấp đôi tay lại, quán tưởng đến cánh sen hồng vừa nở trong lòng....

- Cầu xin cho mọi người, mọi loài trên trái đất này đều được sống chan hoà trong Hạnh Phúc.

- Cầu xin cho sự khổ đã có mặt, xin đừng khổ nữa. Những bất hạnh đã xảy ra rồi, xin đừng xảy ra nữa.

- Cầu xin cho chiến tranh chấm dứt, cho mọi niềm đau, nỗi khổ, bất hạnh vì cảnh chia lìa. chết chóc, thù hằn, ganh tị v.v... đều được chảy hoà tan trong tinh thần nhìn nhau trong tình người, thấy nhau đều cùng có tánh giác, tánh Phật, hạt giống của yêu thương, an lạc và Hạnh phúc.

- Cầu xin cho trong những ngày Lễ Lớn của con người trên trái đất này, dù ở bất cứ nơi đâu... thì xin cho những con vật dù là mang lông, đội sừng, mặc vảy hoặc bất cứ những loài vật nào mang nhiều dị dạng, khác thường do vì nghiệp lực tạo ra nên phải thọ lãnh....Xin cho tất cả các loài đó đều được tha thứ, giải thoát và không bị giết hại vì bất cứ lý do gì.

- Cầu xin cho hành tinh xanh này mãi mãi là nơi sống đầy ấm tình người, tình thương....

Là người con Phật, trong đời sống bận rộn vì mưa sinh, sự hiểu biết kém cỏi, có chút sự tu học, đem lời Phật áp dụng vào đời sống hàng ngày, dù là tâm vẫn luôn thường chao đảo, nhiều vọng niệm. Những khi có những lúc nhìn trời trắng mây nước, những khi yên lặng cô đơn dõi theo từng hơi thở, chợt thấy có chút tánh giác hiển hiện trong tâm, không động trước vài xáo động, niềm vui mừng, sự an lạc, hạnh phúc có mặt dù là nhỏ nhoi, đơn sơ... nhưng vì trong tâm vẫn luôn luôn vẫn mang tấm lòng muốn chia sẻ đến những người mang tâm nguyện sống đời có ích ...

Vì vậy, với những lời văn, thơ mộc mạc viết ra như một tấm lòng, nên dù bạn *có đồng ý hay không*, cũng như xin nhận nơi đây lòng chân tình kính dâng tặng của người viết, vì chúng ta dù ở bất cứ hoàn cảnh, cảnh giới nào, dù là ở bất cứ quốc độ nào, dù là khác màu da, khác sắc tộc, khác tôn giáo....

Nhưng tình yêu, tình người, vâng, tình người, lòng mơ cầu hạnh phúc, sống cho có ý nghĩa nhân bản đích thực, có phải chúng ta, mỗi người, ai ai cũng đều mong muốn có được

*"một hạt tâm sen vừa gieo xuống
Muôn loài các cõi hưởng an lành..."*

Qua những gì được viết ra, ghi nhận những lời bộc bạch tâm sự, xin thành kính dâng tặng cánh hoa sen lòng đến tất cả mọi người nhân những ngày Lễ lớn và đầu năm 2010 Dương lịch....

Thành kính cảm ơn và chia sẻ.....

Viết xong ngày 22.12.2009
(07.11.Kỷ Sửu)

*Tư tưởng Mật giáo trong "Liên Hoa bộ và Kim Cang Bộ" của Cư sĩ Liên Hoa.

